

ІНКЛЮЗИВНЕ НАВЧАННЯ СТУДЕНТІВ ІЗ ВАДАМИ ЗОРУ В КОНТЕКСТІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ УНІВЕРСИТЕТСЬКОЇ ОСВІТИ

Є.В.ГОРКУША

Україна, м. Миколаїв,

Чорноморський державний університет імені Петра Могили

Актуальність обраної теми зумовлена необхідністю отримання студентами з вадами зору якісної вищої освіти для їхньої самореалізації, самоствердження як особистості, інтеграції в соціум, конкурентоспроможності на ринку праці в умовах сталого розвитку університетської освіти.

На думку О.П. Мещанінова, «Університетська освіта утворює такий осередок освіти, науки та культури у суспільстві, де не тільки відбувається передача знань, умінь та навичок молодому поколінню, формується світогляд, поведінка, але й закладається власне доля кожного випусника та майбутнього суспільства» [12, с.5].

Прогресивні зміни в суспільних відносинах зумовлюють необхідність забезпечення процесу неперервної освіти як запоруки конкурентоспроможності, професійної і соціальної мобільності, самовдосконалення громадян. Особливо це стосується освіти осіб із інвалідністю, яка є важливою складовою стратегії стійкого розвитку суспільства, як зазначено в тематичній національній доповіді [6, с.9].

Як зазначає О.П.Мещанінов, у розвинених країнах принципово змінюється процес накопичення багатства. Воно здійснюється, перш за все, у знаннях, в освіті, в підготовці соціально розвинутої, компетентної людини, тобто, у людському капіталі [12, с.8]. Як сказано в Національній доктрині розвитку освіти України у ХХІ столітті, освіта – основа розвитку особистості, суспільства, нації та держави, запорука майбутнього України. Вона є визначальним чинником політичної, соціально – економічної, культурної та наукової життєдіяльності суспільства. Освіта є стратегічним ресурсом поліпшення добробуту людей, забезпечення національних інтересів. Глобалізація, зміна технологій, перехід до інформаційного суспільства, утвердження пріоритетів сталого розвитку зумовлюють розвиток людини як головну мету [5].

Термін «сталий розвиток» був визначений у 1987 році під час звіту «Наше спільне майбутнє» Комісії ООН під керівництвом прем'єр - міністра Гро Харлем Брутланд. «Сталий розвиток» - це такий розвиток суспільства, що задовольняє потреби нинішніх поколінь і не ставить під загрозу можливості наступних поколінь задовольняти свої потреби» [2]. Ідеї сталого розвитку були офіційно проголошені на Міжнародній конференції з навколишнього середовища і розвитку в Ріо-де-Жанейро (Саміт Землі) United Nations Conference on Environment and Development (Earth Summit), Rio de Janeiro у 1992 р. Ця конференція розглядала оточуюче середовище і соціально-економічний розвиток як взаємопов'язані і взаємозалежні сфери діяльності. У головному документі, прийнятому на цій конференції, «Світова програма дій Порядок денний на ХХІ століття» (Agenda 21), що розглядався в якості програм всесвітнього співробітництва, сталий розвиток пов'язується з гармонійним досягненням таких цілей: високої якості навколишнього середовища і здорової економіки для всіх народів світу, задоволенні потреб людей і збереженні сталого розвитку протягом тривалого періоду [1].

Прийнята програма спрямована на впровадження засад сталого розвитку в країнах світу. У 2002 році було прийнято міжнародний документ «План дій, ухвалений на Всесвітньому саміті зі сталого розвитку в Йоганнесбурзі», в якому у параграфі 111 визначено «... створити і зміцнити системи науки й освіти в інтересах сталого розвитку на усіх рівнях з метою обміну знаннями, досвідом і передовою практикою та створення наукового потенціалу» [11]. Україна приєдналась до рішень, прийнятих на самітах.

У 1992 році в Ріо-де-Жанейро та в 2002 році в Йоганнесбурзі на самітах була напрацьована та узагальнена концепція, яка поєднала три компоненти сталого розвитку суспільства: економічну, екологічну і соціальну.

На думку В.Підліснюка, дві найважливіші ідеї підпорядковані сталому розвитку:

- розв'язання економічних, соціальних та екологічних проблем і досягнення рівноваги між ними для забезпечення якісного рівня життя людини;

- впровадження зобов'язань нинішнього покоління, які гарантують таке збереження природних, соціальних та економічних ресурсів, щоб рівень добробуту наступних поколінь лишався не нижчим за сучасний [10].

Питання сталого розвитку суспільства, університетської освіти розглядають такі науковці, як: О.Мещанінов, Л.Мельник, Л.Хенс. В. Підліснюк, С.Лебідь та інші.

Розглянемо соціальну складову сталого розвитку в контексті освіти студентів із вадами зору. Виходячи з того, що соціальна складова орієнтована на розвиток людини, на формування взаємовідносин у суспільстві на основі толерантності, на роль людини в плануванні своєї життєдіяльності, освіта відіграє важливу роль у становленні особистості. Як вважає В. Підліснюк, розвиток людини, створення умов для реалізації її інтелектуального та творчого потенціалу є основою сталого розвитку суспільства [10, с.11]. Ми поділяємо думку О. Мещанінова, який зазначає, що «...метою сталого розвитку людства є людина та її право на здорове та плідне життя як основного центрального елемента біосоціальної системи» [12, с.200].

У 2002 році на Всесвітньому Саміті зі сталого розвитку в Йоганнесбурзі був ухвалений План дій, в якому рекомендувалося проголосити десятиліття «Освіти для сталого розвитку». Рада ЮНЕСКО в квітні 2003 року ратифікувала рішення про проведення «Десятиліття освіти для сталого розвитку», починаючи з 1 січня 2005 року [10].

Сталий розвиток суспільства можливий за умови якісної освіти, а якісна вища освіта забезпечується сталим розвитком суспільства.

Вища освіта в умовах сталого розвитку суспільства має бути доступною для всіх категорій населення, включаючи молодь із особливими потребами, зокрема із вадами зору, тому що ця молодь є однією з соціально незахищених прошарків суспільства.

На думку Є.Клопоті і Є.Єрмоловського, зір відіграє провідну роль в орієнтуванні, пізнавальній та трудовій діяльності людини. Загальноприйнято, що під час формування особистості, її самосвідомості через зоровий канал надходить основний потік інформації з навколишнього середовища [4].

Однією із складових змісту освіти для сталого розвитку є якість життя, соціальна справедливість та рівноправність [10].

У Конвенції ООН про права інвалідів (2006р.), ратифікованою Україною, було проголошено: «Держави – учасниці визнають права людей з інвалідністю на освіту. З метою реалізації цього права без дискримінації та на основі рівності можливостей держави – учасниці забезпечують інклюзивну освіту на всіх рівнях і навчання протягом усього життя...» [3].

Інклюзивна освіта – це процес надання освітніх послуг молоді з особливими потребами, що забезпечує їхнє право на отримання вищої освіти зі створенням у вищому навчальному закладі умов, адаптованих до їхніх потреб і можливостей.

Складовою інклюзивної освіти є інклюзивне навчання.

Наведемо власне визначення інклюзивного навчання студентів із вадами зору. Інклюзивне навчання студентів із вадами зору – це форма здобуття вищої освіти в процесі сумісного навчання цих студентів і здорових студентів за умови адаптації навчального закладу до можливостей і потреб студентів із вадами зору.

В Україні питання інклюзивного навчання студентів із вадами зору розглядають вчені: П.Таланчук, К.Кольченко, Г.Нікулина, Ю. Богінська, З.Ленів, Л.Дмитренко, С. Литовченко та інші.

Сталий розвиток суспільства потребує новітніх організаційно-педагогічних основ розвитку інклюзивного навчання для молоді із вадами зору.

На думку Міністра освіти і науки, молоді та спорту України Д.Табачника, «...державна політика у сфері освіти сьогодні повинна формуватись з урахуванням освітніх потреб людей з інвалідністю, сприяти розвитку освітніх систем і, разом з тим, стати складовою нової соціальної та економічної політики» [6, с.7].

У постанові Кабінету Міністрів України від 12 травня 2007 р. N 716 «Державна програма розвитку системи реабілітації та трудової зайнятості осіб з обмеженими фізичними можливостями, психічними захворюваннями та розумовою відсталістю на період до 2011 року» зазначено, що кількість студентів з числа інвалідів становить 0,4 відсотка загальної кількості осіб, що навчаються у вищих навчальних закладах. Тільки 14 відсотків інвалідів працездатного віку займається трудовою діяльністю.

Було розроблено наступні рекомендації МОН, МОЗ, Національній академії наук:

37. Розробити та подати на розгляд Кабінету Міністрів України пропозиції щодо дистанційного, інтегрованого та інклюзивного навчання осіб з обмеженими фізичними можливостями [7].

На жаль, відсутність закону про інклюзивну освіту у вищих навчальних закладах не дає можливості повною мірою реалізувати права осіб із обмеженими можливостями, зокрема із вадами зору, на отримання якісної вищої освіти з урахуванням їхніх можливостей і потреб.

У процесі нашого дослідження було виявлено такі проблеми, з якими студенти з вадами зору стикаються в процесі їхнього навчання в умовах університету.

Основними проблемами є:

- відсутність навчального матеріалу в адаптованому вигляді (на аудіо-носіях);
- орієнтація в університетському просторі;
- складання заліків та іспитів;
- відсутність спеціального обладнання й озвученого програмного забезпечення;
- недостатня поінформованість викладачів щодо специфіки навчання студентів із вадами зору.

Для вирішення зазначених проблем і створення умов для успішного навчання студентів із вадами зору необхідно поєднувати теорію з практикою. Інклюзивне навчання і передбачає рішення цих проблем. При отриманні вищої освіти студентами з вадами зору з'являється можливість реалізувати свій інтелектуальний потенціал, стати більш конкурентоспроможними на сучасному ринку праці. Для цього необхідно проводити науково обґрунтовані дослідження більш перспективних для цієї категорії студентів професій (створення банку професій) відповідно до їхніх можливостей і потреб, використовувати діючі програми їхнього працевлаштування, впроваджувати світовий досвід роботи з цією категорією студентів.

Отже, виходячи з вищезазначеного, можна казати про те, що інклюзивне навчання потребує створення відповідного безбар'єрного освітнього простору, забезпечення наукового, психолого-педагогічного супроводу, розробки навчальних програм, адаптованих до можливостей і потреб студентів із вадами зору, а також, вирішення питань удосконалення законодавчої та нормативно – правової бази у відповідності до міжнародних документів, ратифікованих Україною, про рівні права цієї категорії студентів на отримання ними вищої освіти. Необхідно формувати в суспільстві толерантне ставлення до людини з особливими потребами, залучати засоби масової інформації для висвітлення питань, що стосуються впровадження інклюзивної освіти у вищі навчальні заклади. Усе це відповідає концепції інклюзивного навчання молоді з вадами зору в контексті сталого розвитку університетської освіти.

Література:

- 1.Буркинский Б.В. Экономико - экологические основы регионального природопользования и

- развития//ИПРЭЭИ НАН Украины./ Буркинский Б.В., Степанов В.Н., Харичков С.К.-Одесса: Феникс, 2003. – 575с.
2. Наше общее будущее. Доклад Международной комиссии по окружающей среде и развитию (МКОСР).– М.: Прогресс, 1989. – 372с.
 3. Конвенція Асамблеї ООН про права інвалідів, 2006р.// <http://grombezpeka.org.ua/laws/international-human-rights>.
 - 4.Клопота Є.А., Ермоловський Є.С. «Соціально-психологічна адаптація молоді з вадами зору»// Методичний посібник: Харьков, 2003. – 27с.
 5. Національна доктрина розвитку освіти України у XXI столітті // Освіта України.-2001.-№1.- с.22-25.
 6. Освіта осіб з інвалідністю в Україні: Тематична національна доповідь. – Чернівці: Букрек, 2010. – 346с.
 7. Постанова Кабінету Міністрів України від 12 травня 2007 р. N 716 «Державна програма розвитку системи реабілітації та трудової зайнятості осіб з обмеженими фізичними можливостями, психічними захворюваннями та розумовою відсталістю на період до 2011 року».
 8. Програма дій «Порядок денний на XXI століття («Agenda 21»)/переклад з англійської:ВГО «Україна. Порядок денний на XXI століття».-К.: Інтелсфера, 2000.-360с.
 9. Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні: закон України//Права інвалідів в Україні.- К.:Сфера,2002. – С.165-169.
 10. Сталий розвиток суспільства: роль освіти. Путівник/ За ред. В. Підліснюк. – К.:СПД «Ковальчук», 2005. – 88с.
 - 11.Матеріали Світового Саміту зі сталого розвитку в Йоганнесбурзі <http://www.johannesburgsummit.org>.
 12. Мещанинов О.П. «Сучасні моделі розвитку університетської освіти в Україні: Монографія. – Миколаїв: видавництво МДГУ ім. Петра Могили, 2005. – 460с.
 13. Наказ Міністерства освіти і науки від 02.12.2005 №691 «Про створення умов щодо забезпечення права на освіту осіб з інвалідністю».